

vrchnosti« na roveň soudu, vyplývá, že pod »vrchností« ve smyslu § 187 tr. z. dlužno rozuměti jen ony orgány veřejné správy, jimž obdobně jako soudům jest zvláště uloženo, by dbaly o bezpečnost majetku stíháním majetkových deliktů s hlediska zachování veřejného řádu. Takového určení však zřízení silniční správy nemají. Dle § 18 řádu policie silniční pro říšské silnice král. Českého, vydaného vyhláškou místodržitelství pro Čechy ze dne 21. ledna 1886, č. 54 z. z., náleží zřízencům správy silniční dohlížeti k tomu, zachovávají-li se předpisy obsažené v tomto nařízení. Předpisy tohoto nařízení týkají se jednak policejné stanoveného způsobu užívání silnic, o co však v daném případě nejde, jednak zamezení každého poškození silnice neb objektů k ní náležejících. V tomto ohledu jest směrodatným § 1 cit. nař. V něm jest vysloveno, že každé zúmyslné neb opomenutím povinné péče zaviněné poškození silnice samé neb objektů k ní náležejících, zejména zdí zábradelních a podezdívek, patníků, zábradlí, mostů, stok, cestníků, pak stromů na silnici neb podél silnice vysázených a kolů při nich atd. zakládá, ač nestíhá-li se obecným zákonem trestním, přestupek řádu policie silniční. Jest otázka, zda dohled, jenž jest dle § 18 uložen zřízencům správy silniční, jimiž zajiště jsou cestaři, nad zachováváním předpisů řečeného nařízení, tudíž i předpisu § 1, vztahuje se též na bezpečnost hromádek šterku, nacházejících se na erární silnici. Na otázku tuto dlužno odpověděti záporně. Neboť ze znění a účelu zmíněného nařízení, totiž ochrany chůze a jízdy po silnici, a zejména z příkladů v § 1 uvedených, dlužno usuzovati, že policie silniční vztahuje se jen na předměty, se silnicí nerozlučně spojené, a nikoli na šterk v hromádkách, který s policií silniční není v žádné souvislosti, pokud silnice není jím dle potřeby spravena a šterk nestál se takto její integrující součástí. Důsledkem toho nelze na cesteře B. a S. — pokud jde o daný případ, pohlížeti jako na vrchnost, poněvadž nejsou dle předpisů zmíněného nařízení povoláni k tomu, by s hlediska zachování veřejného řádu stíhali majetkové delikty. Vrchností tou jest příslušný dohlédací úřad silniční, totiž okresní hejtmanství, kterému však dle zjištění nalézacího soudu bylo oznámení o spáchané krádeži učiněno teprve po té, když odcizený šterk byl obžalovanými již všecken vrácen. Jsou tu proto podmínky beztrestnosti dle § 187 tr. z. i bylo dle § 281, č. 9b) tr. ř. odůvodněné zmáteční stížnosti vyhověti a obžalované ve smyslu § 259, č. 3 tr. ř. obžaloby sprostiti.

Čís. 118.

Překročení obžaloby. Obžaloba, znějící na § 23 č. 3 cís. nař. ze dne 24. března 1897 čís. 131 ř. z. nezahrnuje v sobě obžalobu pro § 20 čís. 1 téhož cís. nařízení.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1920, Kr II 121/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti obžalované Julie F. do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 14. května 1919, pokud jím byla stěžovatelka uznána

vinnou přestupkem dle § 20, č. 1 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., a zrušil v odpor vzatý rozsudek ve výroku odsuzujícím jako zmatečný.

Důvody:

Zmateční stížnost brojí proti odsouzení obžalované pro přestupek dle § 20 cís. nař. ze dne 24. března 1917, ř. z. č. 131 a uplatňuje zmateční důvody § 281, č. 5, 8, 9a), číselně též 9c) tr. ř. Stížnost jest odůvodněna již s hlediska důvodu zmatečnosti § 281, č. 8 tr. ř., pokud vytýká, že odsuzujícím výrokem byla obžaloba proti předpisu § 262, 267 tr. ř. překročena. Obžaloba zněla na přečin § 23, č. 3 cís. nař. a vinila stěžovatelku, že v roce 1918 předměty potřeby, totiž cukr a kávu nakupovala a obchod jimi obmezovala, aby jejich ceny stupňovala do výše. Dodatkem k obžalobě navrhl státní zástupce, by výsledky dodatečného vyhledávání byly při hlavním přelíčení přečteny a vyhradil si pro toto další stíhání obviněné pro přestupek § 20, č. 1 cís. nař. spáchaný zdražováním kávy, cukru a mouky. Jakkoli při hlavním přelíčení obžaloba ve smyslu této výhrady rozšířena nebyla, odsoudil soud nalézací obžalovanou jen pro přestupek § 20, č. 1 cís. nař., poněvadž prý za předměty potřeby — a sice, dle důvodů, za mouku a cukr v roce 1918, využívajíc mimořádných válek vyvolaných poměrů, žádala ceny zřejmě přemrštěné, sprostiv ji současně dle § 259 č. 3 tr. ř. od obžaloby dle spisu obžalovacího. Již z okolností, že se obžaloba pro přečin dle § 23, č. 3, cís. nař. týkala jen kávy a cukru, o mouce vůbec se však nezmínila, jest zřejmo, že odsouzení pro předražování mouky vybočuje nepochybně z mezí obžaloby. Než ani ohledně cukru nelze tvrditi, že by obžaloba, jež obžalovanou vinila z nakupování a obmezování obchodu s tímto předmětem potřeby, stíhání pro předražování však si pro hlavní přelíčení pouze vyhradila, měla za předmět již i toto předražování. Byť i oboje trestní ustanovení cís. nař. čelila k témuž cíli, totiž k ochraně obecnstva proti poškozování lichvou s předměty potřeby, hledí přece jen postihnouti lichvu v různých obdobích obchodování s těmito předměty. Skutková podstata obou trestných ustanovení jest podstatně rozdílná, oba trestní činy mohou spolu reálně konkurovati a nelze proto všeobecně připustiti, že by obžaloba, znějící na jednu z nich, nutně musila též druhou pojímati, takže by šlo toliko o odchylnou právní kvalifikaci téhož zažalovaného skutku. To uznal pro přítomný případ nejen obžalobce shledav za nutné, aby si dodatečně stíhání obžalované pro předražování při prodeji zvláště vyhradil, nýbrž i soud tím, že vynesl zvláštní výrok osvobozující od obžaloby pro přečin §u 23, č. 3 cís. nař. Jest proto rozsudek ve výroku odsuzujícím dle § 281, č. 8 tr. ř. zmatečným a bylo jej zrušiti.

Čís. 119.

Ku zločinné kvalifikaci krádeže dle § 176 II c) tr. zák. nestačí o sobě, že pachatel jest zaměstnancem okradeného. Třeba ještě, by zaměstnanec, prováděje práci, přišel tím v bližší vztah k odcizené věci.